

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 136/2020-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditsša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Fruity Apple s. r. o., Abovská 39, Košice, IČO 44 049 846, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Hopferova, s. r. o., Bajzova 2, Košice, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Martina Hopferová, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cb 138/2016 a jeho uznesením zo 14. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Fruity Apple s. r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, sťažnostná argumentácia a návrh rozhodnutia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. mája 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti Fruity Apple s. r. o., Abovská 39, Košice, IČO 44 049 846 (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia

základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) č. k. 15 Cb 138/2016-245 zo 14. novembra 2018 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) a jeho postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cb 138/2016 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Ústavná sťažnosť po jej doručení nebola pridelená sudcovi spravodajcovi. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce veci, ktoré neboli v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 pridelené sudcom spravodajcom, boli prerozdelené náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019. Ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola prejednaná vo IV. senáte ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duľa a Ladislav Duditš (členovia senátu).

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupuje v napadnutom konaní na strane žalobcu, kam nastúpila namiesto predchádzajúceho žalobcu [REDACTED] (ďalej aj „predchádzajúci žalobca“)]. Predmetom konania je zaplatenie sumy 589 391,22 € s príslušenstvom. Žalobu podal pôvodný žalobca [REDACTED] (ďalej aj „pôvodný žalobca“) a okresný súd o nej rozhodol 8. januára 2010 vydaním platobného rozkazu č. k. 15 Rob 523/2009-38 (ďalej len „platobný rozkaz“). Žalovaný [Správa obecných lesov Švedlár (ďalej len „žalovaný“)] si platobný rozkaz prevzal 15. januára 2010. Právny nástupca žalovaného [obec Švedlár (ďalej aj „právny nástupca žalovaného“)] požiadal 28. júla 2016 o zrušenie platobného rozkazu, alternatívne žiadal o jeho opätovné doručenie, pretože mu platobný rozkaz nebol doručený do vlastných rúk. Argumentoval tým, že plná moc udelená osobe, ktorá prevzala platobný rozkaz v mene žalovaného, bola v čase prevzatia platobného rozkazu neplatná. Okresný súd 12. septembra 2016 doručil žalovanému (nie právnomu nástupcovi žalovaného, ako bolo žiadané) opätovne rovnopis platobného rozkazu, proti ktorému bol 23. septembra 2016 podaný

odpor, v ktorom je právny nástupca žalovaného označený ako zriaďovateľ (sťažovateľka ďalej označuje právneho nástupcu žalovaného súčasne aj týmto názvom). Okresný súd podaný odpor odmietol ako podaný oneskorene. Vychádzal z toho, že žalovaný prevzal platobný rozkaz 15. januára 2010 a odpor bol podaný až 23. septembra 2016, teda po 15-dňovej zákonom stanovenej lehote. Neskúmal platnosť plnej moci udelenej na preberanie zásielok. Proti uzneseniu, ktorým bol odpor odmietnutý, nebolo v zmysle poučenia okresného súdu možné podať odvolanie. Zriaďovateľ (právny nástupca žalovaného) sa napriek tomu odvolal, tvrdiac, že bol nesprávne poučený. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 3 Cob 169/2016 z 30. novembra 2017 rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (ďalej len „rozhodnutie odvolacieho súdu“). V dôvodoch rozhodnutia poukázal na nezrozumiteľnosť, rozpornosť a nedostatok dôvodov rozhodnutia okresného súdu. Za rozporný a zmätočný považoval záver, keď po opakovanom doručení platobného rozkazu okresný súd vychádzal z doručenky z roku 2010 a v nadväznosti na tento fakt skonštatoval, že odpor bol podaný oneskorene. Podľa názoru krajského súdu bolo povinnosťou súdu prvej inštancie sa s tvrdeniami a listinnými dôkazmi vysporiadať, t. j. posúdiť, či došlo alebo nedošlo k účinnému doručeniu platobného rozkazu už v roku 2010, čo však okresný súd neurobil.

4. Následne okresný súd vydal uznesenie č. k. 15 Cb 138/2016-245 zo 14. novembra 2018 (napadnuté rozhodnutie), ktorým zrušil platobný rozkaz okresného súdu z 8. januára 2010 (I. výrok) a pokračoval v konaní s predchádzajúcim žalobcom ako právnym nástupcom a dedičom pôvodného žalobcu, ktorý zomrel počas konania (II. výrok). V rámci jeho odôvodnenia s poukazom na listinné dôkazy uviedol, že osoba, ktorá v roku 2010 prevzala platobný rozkaz, nemala v čase jeho prevzatia oprávnenie preberať zásielky žalovaného a nebola ani zamestnancom žalovaného. Táto osoba prevzala platobný rozkaz na základe splnomocnenia na preberanie pošty č. 22/2007 a ten platí iba v spojení s preukazom totožnosti splnomocnenca, ktorý je uvedený na preukaze. V čase preberania platobného rozkazu mala osoba, ktorá ho prevzala, vydaný nový preukaz totožnosti, ktorý sa nezhodoval s tým, ktorý bol uvedený na preukaze splnomocnenca. Napriek týmto nezrovnalostiam poštový doručovateľ doručil zásielku tejto osobe, ktorá svojím podpisom potvrdila jej prevzatie. Keďže nedošlo k doručeniu platobného rozkazu žalovanému

v súlade s platnou právnou úpravou, okresný súd vychádzal pri posudzovaní podaného odporu z údajov na doručenke vrátenej po opätovnom doručení platobného rozkazu v roku 2016. Odpor bol podaný oprávnenou osobou v zákonnej lehote a s vecným odôvodnením, preto okresný súd platobný rozkaz napadnutým rozhodnutím zrušil.

5. Predchádzajúci žalobca predložil súdu vyjadrenie, že nie je aktívne legitimovaným z dôvodu série postúpení pohľadávky až na sťažovateľku a navrhol zmenu účastníkov konania. Zmena bola pripustená uznesením č. k. 15 Cb 138/2016-294 z 12. marca 2019 doručeným sťažovateľke 19. marca 2019. Po vstupe do napadnutého konania sa sťažovateľka obrátila na ústavný súd, dôvodom je postup okresného súdu a najmä napadnuté rozhodnutie, ktorým zrušil platobný rozkaz. Postup okresného súdu považuje za neodôvodnený a arbitrárny, z ústavného hľadiska neospravedlňiteľný, neudržateľný a zásadne narušujúci princíp právnej istoty. Sťažovateľka v bode IV ústavnej sťažnosti uvádza, že smeruje aj proti uzneseniu okresného súdu č. k. 15 Cb 138/2016-294 z 12. marca 2019, k čomu však ďalej neuvádza žiadne dôvody.

6. Zásadné porušenie svojich základných práv vidí sťažovateľka v prvom rade v tom, že napadnuté rozhodnutie vôbec nemalo byť vydané, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu nikdy nemohlo nadobudnúť právoplatnosť. V jeho záhlaví je totiž ako žalobca označený pôvodný žalobca, ktorý zomrel 20. augusta 2017 a nikdy si preto nemohol toto rozhodnutie fyzicky prevziať. Sťažovateľka nemala ako napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, keďže s ňou v tom čase ešte nebolo konané. K porušeniu označených práv došlo konaním okresného súdu, ktorého výsledkom bolo napadnuté rozhodnutie. Sťažovateľke bolo odňaté právo na spravodlivý proces a tiež možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom orgáne. Okresný súd rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, dopustil sa nesprávneho a nedostatočného posúdenia veci, ústavne neakceptovateľného hodnotenia stavu veci a odklonu od názoru odvolacieho orgánu. Odvolací súd nevyslovil záväzné stanovisko, či platobný rozkaz bol doručený žalovanému v roku 2010, nechal to na posúdení súdu prvej inštancie. Uložil mu povinnosť riadne a podrobne sa touto vecou zaoberať, vysporiadať sa s tvrdeniami a listinnými dôkazmi predloženými žalovaným, vysvetliť rozhodnutie jasne a zrozumiteľne a uviesť dôvody, pre ktoré rozhodol. Okresný súd sa

nedržal právneho názoru odvolacieho súdu v uznesení, ktoré navyše podľa sťažovateľky nebolo právoplatné. Nevysporiadal sa vôbec s tvrdeniami a listinami, nijako nevysvetlil svoje úvahy, svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa požiadaviek odvolacieho súdu, čím sa od neho odklonil. Sťažovateľka namieta, že napadnuté uznesenie má 3 strany a v jednom odseku sa venuje otázke doručenia platobného rozkazu v roku 2010, na základe čoho potom konštatuje, že odpor podaný 23. septembra 2016 bol podaný oprávnenou osobou v zákonnej lehote a s vecným odôvodnením, a preto je potrebné platobný rozkaz zrušiť. Medzi rozhodnutím odvolacieho súdu a napadnutým rozhodnutím okresného súdu neboli vykonané žiadne úkony, dožiadanie alebo dokazovanie, ktoré by svedčilo o dostatočnom vysporiadaní sa súdu s tvrdeniami protistrany a dodržaní stanoviska odvolacieho súdu. Okresný súd sa iba v plnom rozsahu stotožnil s tvrdeniami žalovaného.

6.1 K otázke doručovania sťažovateľka uviedla, že na podklade platobného rozkazu ako exekučného titulu je na okresnom súde vedené exekučné konanie pod sp. zn. 5 Er 259/2014 (ďalej len „exekučné konanie“), v ktorom povinný ani raz v rámci svojich podaní (námietok z novembra a decembra 2014) netvrdil, že mu platobný rozkaz nebol riadne doručený. Pritom od momentu doručovania predmetných platobných rozkazov uplynulo v tom čase takmer päť rokov. Právny nástupca žalovaného až takmer po 7 rokoch od doručovania platobného rozkazu začal namietat, že platobný rozkaz nenadobudol právoplatnosť, a teda nemôže byť ani exekučným titulom. Podľa sťažovateľky bol (v tom čase ešte) žalovaný s doručením platobného rozkazu riadne oboznámený a nevyužil možnosť podania odporu v zákonom stanovenej lehote, ktorý preto nadobudol účinky právoplatného rozsudku a exekučného titulu. Pani [REDAKOVANÉ] a pani [REDAKOVANÉ] boli v rozhodnom období poverené preberaním pošty, čo potvrdil aj [REDAKOVANÉ], vtedajší riaditeľ u žalovaného. Platobný rozkaz bol doručený spôsobom obvyklým v danej príspevkovej organizácii ako všetky ostatné písomnosti a o správnosti ich doručenia neboli v rozhodnom období žiadne pochybnosti. Zároveň sťažovateľka uvádza, že vedomosť protistrany o pohľadávkach existovala už k 16. decembru 2009, čo vyplýva z uznesenia č. 93/2009/XII zo 6. riadneho zasadnutia Obecného zastupiteľstva obce Švedlár konaného 16. decembra 2009. Na webovej stránke obce Švedlár je zverejnená správa z vládneho auditu č. 15100154-N-10, v ktorej je v rámci záväzkov zahrnutý platobný rozkaz z 8. januára 2010 (stav k 31. decembru 2013). Žalovaný teda mal vedomosť o platobnom

rozkaze, ktorý bol okrem iného dôvodom zavedenia nútenej správy obce. Sťažovateľka si preto kladie otázku, ako mohla obec Švedlár od roku 2015 vstúpiť do nútenej správy kvôli platobnému rozkazu, ktorý jej v tom čase údajne nebol doručený.

6.2 Okrem toho sťažovateľka poukázala na otázku prípustnosti odvolania proti uzneseniu, ktorým okresný súd odmietol odpor s poučením, že proti takému rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné odkazom na odbornú literatúru. Dôvodom je aj nová koncepcia odvolaní podľa zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), konkrétne vyjadrená v § 355 a § 357.

6.3 Sťažovateľka tvrdí, že bol zásadne porušený aj princíp právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 ústavy, resp. z neho vyplývajúci princíp stability súdneho rozhodnutia. Po neuveriteľných deviatich rokoch došlo k zrušeniu platobného rozkazu, s ktorého právoplatnosťou rátal aj samotný právny nástupca žalovaného. Toto konanie sa výslovne týka sťažovateľky, hoci do konania vstúpila až v súčasnosti. Zároveň vystupuje ako oprávnená v exekučnom konaní vedenom na podklade teraz zrušeného platobného rozkazu, ktoré bolo zásadne rozhodnutím súdu v napadnutom konaní ovplyvnené.

7. Podľa sťažovateľky postupom a rozhodnutiami okresného súdu bolo porušené základné právo domáhať sa zákonom stanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a tiež právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Konanie okresného súdu považuje sťažovateľka za svojvoľne vykonávané, ignorujúce ústavu a dohovorom chránené práva.

8. Sťažovateľka sa domáha finančného zadosťučinenia vo výške 5 000 € s odôvodnením, že stratila akúkoľvek dôveru v spravodlivosť súdneho konania a súdnictva, došlo k zásadnému narušeniu jej právnej istoty a neakceptovateľnému zásadnému odklonu od očakávania strany sporu vo vzťahu k výsledku konania. Súd pristúpil k zrušeniu platobného rozkazu po takmer deviatich rokoch, čo má zásadný vplyv na exekučné konanie, v ktorom sa vymáha pre sťažovateľku nemalá finančná suma.

9. Na základe týchto uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol vo veci nálezom takto:

„1. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 14.11.2018 pod sp. zn. 15Cb/138/2016 – 245 a postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní 15Cb/138/2016, porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 14.11.2018 pod sp. zn. 15C/138/2016 - 245 sa zrušuje v časti výroku č. 1 o zrušení platobného rozkazu.

3. Sťažovateľke priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 5.000.00 €, ktoré je Okresný súd Spišská Nová Ves povinný zaplatiť do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Spišská Nová Ves je povinný uhradiť sťažovateľke trovy právneho zastúpenia v sume 415,51 € na účet právnej zástupkyne sťažovateľky... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

13. Podľa § 55 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania je neprípustný, ak a) sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené... d) to ustanovuje tento zákon v § 132 ods. 2 alebo § 142 ods. 2.

13.1 Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

13.2 Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13.3 Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

14. Ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľky je ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy a podľa § 42 ods. 2 písm. f) a § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde.

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľky s postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho uznesení z 14. novembra 2018, ktorým bol (po takmer 9 rokoch) zrušený právoplatný platobný rozkaz, pretože dodatočne vyšlo najavo, že nebol žalovanému účinne doručený. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta okolnosti, za ktorých k vydaniu napadnutého rozhodnutia došlo, a následne ho vyhodnocuje ako neodôvodnené a arbitrárne, keďže sa odklonilo od názoru a uloženej povinnosti krajského súdu. Namieta tiež, že ho nemohla napadnúť, keďže v tom čase s ňou nebolo konané, hoci na jej práva a oprávnené záujmy zásadne vplýva.

16. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľky obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. Napriek tomu, že sťažovateľka v bode IV ústavnej sťažnosti namieta aj uznesenie okresného súdu č. k. 15 Cb 138/2016-294 z 12. marca 2019, v petite ústavnej sťažnosti toto uznesenie nie je označené. Navyše sťažovateľka vo vzťahu k nemu neuvádza žiadne argumenty. Ústavný súd vzhľadom na jeho viazanosť petitom ústavnej sťažnosti v súlade s § 45 zákona o ústavnom súde ustálil predmet konania pred ústavným súdom tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

18. Ústavnému súdu je známe z jeho činnosti, že totožné rozhodnutie okresného súdu zo 14. novembra 2018 napadol aj predchádzajúci žalobca (████████████████████), a to ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. januára 2019 (ďalej len „predchádzajúca ústavná sťažnosť“), ktorú ústavný súd odmietol uznesením č. k. I. ÚS 158/2019-26 z 24. apríla 2019 ako zjavne neopodstatnenú (ďalej aj „predchádzajúce rozhodnutie ústavného súdu“).

Túto okolnosť sťažovateľka ústavnému súdu zamlčala, a to napriek tomu, že uvedenú ústavnú sťažnosť v mene predchádzajúceho žalobcu podávala tá istá právna zástupkyňa, ktorej bolo predchádzajúce rozhodnutie ústavného súdu aj riadne doručené.

19. Z citovaného § 56 ods. 2 v spojení s § 55 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde vyplýva, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu tiež posúdiť, či táto nie je neprípustná z dôvodu, že sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

20. Ústavný súd sa preto prednostne zameril na skúmanie prípustnosti ústavnej sťažnosti v rámci prekážky rozhodnutej veci. Záväznosť a nezmeniteľnosť súdneho rozhodnutia vrátane rozhodnutí ústavného súdu sa prejavuje okrem iného v aplikácii zásady *ne bis in idem*, ktorej podstatou je vylúčenie možnosti opakovaného prejednávania a vydávania autoritatívneho rozhodnutia v tej istej veci (*idem*). Z procesného hľadiska ide o prekážku už rozhodnutej veci (*res iudicata*), ktorá bráni tomu, aby ústavný súd opakovane konal a rozhodoval o totožných návrhoch, ktoré mu boli doručené. Totožnosť veci je daná zhodou (identitou) predmetu konania a účastníkov konania (m. m. II. ÚS 4/2020). Identita predmetu konania sa prejavuje v zhode skutkových okolností, z ktorých sťažovateľ vyvodzuje namietané porušenie práva, a v zhode petitu návrhu. O totožnosť (identitu) účastníkov konania ide vtedy, ak sa konania zúčastňujú tie isté osoby, ktoré sa zúčastnili aj konania ukončeného právoplatným rozhodnutím súdu. V civilnom procesnom práve je pritom bez významu procesné postavenie strán, opačná procesná pozícia však neprichádza do úvahy v konaní pred ústavným súdom. Do úvahy ale prichádza posúdenie totožnosti účastníkov konania v prípade, ak v novom (nasledujúcom) konaní pred ústavným súdom vystupuje právny nástupca pôvodného účastníka konania, ktorý vstúpil do procesnej pozície zhodnej s pozíciou pôvodného sťažovateľa, či už z dôvodu univerzálnej, alebo singulárnej sukcesie. Osobitne to platí v prípadoch, keď nový sťažovateľ je procesným nástupcom pôvodného sťažovateľa v tom istom konaní pred všeobecným súdom, ktorého sa týka pôvodná aj nová ústavná sťažnosť.

21. V posudzovanej veci nastala situácia, keď po podaní predchádzajúcej ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ], a pred predchádzajúcim rozhodnutím ústavného súdu, došlo v napadnutom konaní okresného súdu k zmene v osobe žalobcu, ktorú pripustil súd uznesením č. k. 15 Cb 138/2016-294 z 12. marca 2019. Sťažovateľka vstúpila do procesnej pozície žalobcu namiesto predchádzajúceho žalobcu (sťažovateľa v predchádzajúcej ústavnej sťažnosti). Ústavný súd ponecháva bokom hmotnoprávny podklad, na základe ktorého došlo k prechodu, resp. prevodu práva, pretože z predložených príloh vyplýva určitý rozpor. Na jednej strane sa v napadnutom uznesení uvádza, že súd pokračuje s právnym predchodcom žalobcu, vychádzajúc z uznesenia okresného súdu z 28. júna 2018 vydaného v dedičskom konaní po poručiťovi [REDAKOVANÉ], podľa ktorého sa dedičom jeho pohľadávky voči žalovanému z titulu platobného rozkazu stal [REDAKOVANÉ]. Na druhej strane podľa uznesenia okresného súdu č. k. 15 Cb 138/2016-294 z 12. marca 2019 malo dôjsť ešte skôr k sérii štyroch postúpení pohľadávky, na konci ktorej je postupníkom sťažovateľka.

21.1 V každom prípade sťažovateľku je potrebné v procesnej rovine považovať za právneho nástupcu predchádzajúcich žalobcov v namietanom konaní okresného súdu. Možnosť uplatňovať právne prostriedky nápravy proti konkrétnemu rozhodnutiu všeobecného súdu patrí tomu subjektu, ktorý je ním dotknutý. V prípade ich využitia je toto právo konzumované a neobnovuje sa vstupom ďalšieho subjektu do súdneho konania, ktorý vždy prijíma stav konania ku dňu jeho vstupu (§ 80 ods. 3 CSP). Podľa ústavného súdu to platí aj pri uplatňovaní porušenia označených ústavných práv a práv vyplývajúcich z dohovoru konkrétnym napadnutým rozhodnutím okresného súdu, a preto je splnená podmienka totožnosti subjektov pri predchádzajúcej ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ], a posudzovanej ústavnej sťažnosti sťažovateľky.

22. K posúdeniu totožnosti predmetu ústavnej sťažnosti je potrebné uviesť, že ústavný súd chápe predmet konania v širšom zmysle slova ako sťažnostný nárok (petit) spolu so skutkovým odôvodnením, z ktorého by mal návrh vyplývať. V konaní o predchádzajúcej ústavnej sťažnosti (sp. zn. I. ÚS 158/2019) bolo predmetom ústavnej sťažnosti namietané porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím okresného súdu. Predchádzajúci žalobca nesúhlasil s uznesením okresného

súdu zo 14. novembra 2018, ktorým bol (v tom čase po viac ako 8 rokoch) zrušený právoplatný platobný rozkaz, pretože dodatočne vyšlo najavo, že nebol žalovanému účinne doručený. V ústavnej sťažnosti namietal okolnosti, za ktorých k vydaniu namietaného rozhodnutia došlo, a nadväzne ich považoval za neodôvodnené a arbitrárne. Ústavný súd uznesením z 24. apríla 2019 vyhodnotil ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú. Námietky a argumentácia predchádzajúceho žalobcu sa v podstatných častiach zhodujú (prevažne doslovne) s námietskami a argumentáciou sťažovateľky v tejto veci. Ústavný súd opakuje, že obidve ústavné sťažnosti boli vypracované a podané tou istou advokátskou kanceláriou. Rozdielne časti novej ústavnej sťažnosti v porovnaní s predchádzajúcou sa týkajú len okolností smerujúcich k zmene v subjekte žalobcu v napadnutom konaní a skonštatovania vplyvu napadnutého rozhodnutia na sťažovateľku, a preto tu nejde o nové skutočnosti v pravom slova zmysle. Totožnosť veci je daná tým, že ide o totožné napadnuté (súdne) rozhodnutie, totožný rozsah referenčných práv, ktorých porušenie sa namieta a totožnú argumentáciu.

23. Ústavná sťažnosť sa preto vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol. Nejde o prípad, že by sa v súvislosti s predchádzajúcou ústavnou sťažnosťou rozhodovalo len o podmienkach konania, ktoré by bolo možné dodatočne splniť, keďže bola posúdená aj vecne a odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť sa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, bolo potrebné ju odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu

24. Na rozdiel od predchádzajúcej ústavnej sťažnosti smeruje prejednávaná ústavná sťažnosť, vychádzajúc z textu jej petitu, aj proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd konštatuje, že z odôvodnenia ústavnej sťažnosti nie je možné vyvodiť, ktoré konkrétne námietky sťažovateľky napádajú postup okresného súdu a nenapádajú samotné rozhodnutie, pretože časť odôvodnenia ústavnej sťažnosti namietajúca postup súdu

odkazuje práve na napadnuté rozhodnutie. V dôvodoch a argumentácii sťažovateľky nie sú obsiahnuté žiadne okolnosti týkajúce sa postupu okresného súdu, ktoré neboli predmetom posudzovania v konaní ústavného súdu pod sp. zn. I. ÚS 158/2019. Napriek tomu je neprípustnosť ústavnej sťažnosti v tejto časti možné vyvodiť bez ďalšieho z faktu, že súdne konanie podľa obsahu spisu doteraz nie je právoplatne skončené. Sťažovateľka teda stále má k dispozícii účinné právne prostriedky, ktorými sa bude môcť v civilnom procese domáhať ochrany svojich práv a nápravy možných pochybení spočívajúcich v postupe všeobecného súdu.

25. Za týchto okolností nie je daný dôvod, aby ústavný súd pri rešpektovaní princípu subsidiarity, z ktorého vychádza čl. 127 ods. 1 ústavy, vstupoval v danej fáze do prebiehajúceho sporového konania vo veci sťažovateľky. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tú časť ústavnej sťažnosti sťažovateľky, ktorá smeruje proti napadnutému postupu okresného súdu, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu